

Legenda

1 / 05

AUDREY

KIVITÄH

OMG THEIR LOVE IS SO TRUE!!

LOVE IS SO TRUE!!

SEYMOUR

4-5-89-41

MMM BRAINS!

TEEMA RY

Sisällysluettelo:

Pääkirjoitus.....3

Toimiva teema:

Teeman kalenteri ja uutiset.....5

Kulttuurikaupungissa.....6

Hanki jo elämä.....8

Tiiliskivi.....10

Teema on Ice II.....20

Kitsch:

Kitschiä Japanissa.....12

Kolumnit:

Kitty.....4

Lurker L.....26

Legendaariset:

Vituttaako lyyrikkoa?.....16

Kari Raineranta – Runoja.....18

Kirjailtua:

David Flusfeder – Lahja.....22

Miranda Lee –

Rakkahin Renée.....23

Kankaalla:

Lentäjä.....24

Tampereen yliopiston
kirjallisuuden-
opiskelijoiden
ainejärjestölehti
Legenda

Päätoimittajat

ANNI NUPPONEN
ANNI.NUPPONEN@UTA.FI

LEENA VIITANEN
LEENA.VIITANEN@UTA.FI

Kirjoittajat

VILLE KIVIMÄKI
LAURA LAITINEN
LAURA MALINEN
ANNE PÄIVÄRINTA
KARI RAINERANTA
TYTTI RANTANEN
LEENA VIITANEN

Ulkoasu

VILLE KIVIMÄKI
VILLE.KIVIMAKI@UTA.FI

Sarjakuva

ANNA ULVINEN

LEGENDA ON SITOUTUMATON
AINEJÄRJESTÖLEHTI, JOKA
ILMESTYY
4 KERTAA VUODESSA.

[http://www.uta.fi/
jarjestot/teema](http://www.uta.fi/jarjestot/teema)

KERAAMINEN,

syyttävästi muljottava sammakko. Tuhoton määrä levyjä bändiltä, jonka sanoituksissa kerrotaan auringonpaisteesta, tikkareista ja sateenkaarista. Dramaattisen goottiuskottavasti kuivattuja, pölyä kerääviä, tummanpunertavia ruusuja. Sairaansiniset, tekonahkaiset hansikkaat. Nefertitin kipsiin ikuistettu pää.

Mitä yhteistä? Kaikki mainitut esineet tai entiteetit löytyvät allekirjoittaneen omistuksesta ja olen kaikkien niiden tähden saanut kuulla, että makuni on auttamattoman huono. Ikään kuin olisi kunnia-kaampaa viettää aikaansa hiukan vakavampien asioiden äärellä.

Paska maku –syytöksille olen yleensä vain hymähdellyt ja myöhemmin hihitellyt itsekseni. Olen nimittäin mieluummin rehellinen omille mieltymyksilleni kuin ulkopuoleltani määritellyn katuuskottavuuden orja. Kitschin äärellä ei elämä ehdi käydä kurjaksi: sammakko, Emilia nimeltään, on nimittäin oiva mulkoilemaan minut takaisin työn äärelle kaiken maailman haihattelujen uppouduksi. Ja kuka on sanonut, etteivät sateenkaaret ja goottiruusut mahdu samaan huoneeseen? Ehkä huonompaa makua osoittaakin se, joka ei urheasti tunnusta omaa, yksityistä estetiikkaansa – se, joka sovinnaisuutta kiltisti kaihoten kietoutuu perusbeigeen, vaikka sisäinen nenä todellisuudessa näyttäisikin hitusen kitschimpään suuntaan.

KITTY.

Minulla on tietokone. Sen nimi on Kitty. Kitty on kisanmuotoinen ja hopeanväriinen. Jonkun mielestä Kitty voi olla tyylitön, ruma ja kitsch, mutta minun mielestäni Kitty on maailman paras tietokone.

Kittyllä on valty käynnistyyta painamalla avautuu cd-on myös korvat ole kovin

Kun Kit-tiin, se aloitkeskellä yötä. kut eivät olleet rasiaan. Oletan gen asettuneen si ja kertoneen ”Pidä minusta

Aluksi Kittyllä huono pumppu, oli kaksi kertaa rikki. Nyt Kittyllä ei ole enää hätää, vaikka sen tuuletinvatsasta kuuluukin ajoittain pärinää. Ehkä Kitty protestoi eikä pysty sulattamaan sitä informaatiota, jonka pakotan sen Internetistä syömään. Hyi minua.

Tietokoneliikkeen miespuolinen myyjä nauroi minulle kun aikoinaan ostin Kittyn. Vaadin häneltä alennusta sen vuoksi. Sain alennusta. Tylsät tietokonemyyjät eivät ymmärrä Kittyä, Kittyhän on söpö. Tai ehkä juuri siksi.

koinen vatsa. Kit-sinisestä rusetis-la. Kittyn suus-asema. Kittyllä vat, mutta ne ei-pehmeät.

ty tuotiin koti mouruamisen Kittyn virtalet-kytkettynä pistosuuren kissahen-Kittyyn hetke-minulle viestin: hyvää huolta.”

oli myös hieman sillä sen emolevy oli kaksikertaa rikki. Nyt Kittyllä ei ole enää hätää, vaikka sen tuuletinvatsasta kuuluukin ajoittain pärinää. Ehkä Kitty protestoi eikä pysty sulattamaan sitä informaatiota, jonka pakotan sen Internetistä syömään. Hyi minua.

Leena Viitanen

TEEMAN KEVÄT 2005

MAALISKUU

17. Laitoskahvit
 17. Karaoke
 19. Laitoksen yleinen tenttipäivä
 21. Teema ry:n kevätkokous

HUHTIKUU

- xx. Outi Heiskasen näyttelyyn
 14. Bileet
 23. Laitoksen yleinen tenttipäivä

TOUKOKUU

21. Laitoksen yleinen tenttipäivä

TIILISKIVI

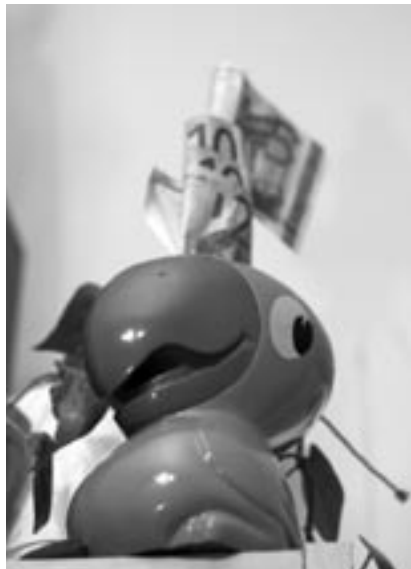
Tässä se on. Siitä puhutaan usein, mutta se näkyy harvoin. Teema ry:n jakama tiiliskivipalkinto nimittäin. Tänä vuonna palkinto lähti **Marjo Niemen** matkaan teoksesta Juustu Maa.

ANTAKAA RAHAA

Ville Kivimäki

Teema on päättänyt läheteä iloiselle kapitalismin tielle hankkimalla säästöpapukaijan. Säästöpapukaija kerää rahavaroja 100 % katteella.

Setelit ja kolikot käyvät kummatkin, mutta hyvän esimerkin vuoksi on papukaijan hymyä avustettu 45 eurolla. Kyllä siinä sietääkin olla muoviesineellä hymy päällä.

Valitettavasti kuva on lavastettu – papukaijan sisuksissa ei ole vielä 45 euroa. Mutta siihen päästään vielä joskus.

Papukaija vierailee tästä lähin Teeman bileissä ja muissa tapahtumissa. Muistakaa siis pitää muutama kolikko taskunpohjalla ja kun näette papukaijan, niin antakaa hänelle syytä hymyyn.

Teeman kolmen hengen kulttuurinjanoinen iskuryhmä (allekirjoittaneen lisäksi Anni Nupponen ja Mia-Maria Tiainen) matkasi aivan joulun alla Helsinkiin kohteenaan Ateneumin Edelfelt-näyttely. Nyttemmin jo sulkeutunut näyttely on osoittautunut valtavaksi yleisömenestykseksi, mutta Teeman valittuna ajankohtana museossa oli kohtuullisen väljä tunnelma. Yli kolmensadan teoksen kokoelma teki vaikutuksen paitsi klassikkoteoksillaan, myös Edelfeltin uran kokonaiskaarta piirtävällä otteellaan; eri tekniikoiden hallinta ja kronologia valottuivat varsin laajasti. Näyttelyssä oli myös osio, jossa hahmoteltiin Edelfeltin edistystä taiteilijana Antwerpenin taideakatemiassa sekä varhaisina Pariisin vuosinaan, ja osioon liittyi myös restaurointitekniikoiden perusteellista esittelyä. Edelfeltin kansainvälinen menestys ja merkitys korostuivat mm. Salonki-debyytin Kuningatar Blankan, Salongissa palkitun Lapsen ruumissaaton ja kunniamaininnan Pariisin maailmannäyttelystä tuoneen Louis Pasteurin muotokuvan kautta, ja myös näyttelyn yleiskuvassa Edelfeltistä muotoutui melkoisen kosmopoliittimainen kuva. Samalla luonnollisesti hahmottui Edelfeltin rooli aikansa Suomen kulttuurikentällä (suhteet tsaariin, Värikki Stoolin tarinoiden kuvitus, lukuisat muotokuvat) – lisäksi näyttely tarjosi taiteilijanelämää kuvaavia kurositeetteja, kuten eräälle kollegalle ontuvalla suomella kirjoitetun, kuvitetun postikortin viestinään odotettu kohtaaminen, jossa ”ryypätään monta yhdessä”. Statusta

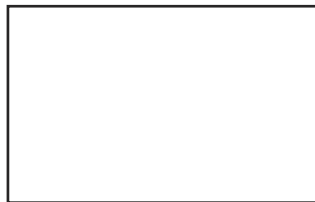

korkean ja matalan muotoja & etäisyyksiä

kuvaava yksityiskohta oli myös listaus taiteilijan nimekkäistä arkunkantajista – ajankuva näytteli yleisesti ottaenkin keskeistä osaa kokoelman rakenteessa.

Korkeakulttuurin jälkeen suuntasimme Design-museon Versace-näyttelyyn, jonka muotiluomuksissa ja sisustusideoissa oli toisenlaista ylevyyttä, pääasiassa 90-lukulaista dandyismia.

Riemastuttavat catsuitit, runsaat paljetit, helmet ja röyhelöt klassisissa muodoissa sekä

mm. raskain kultakoristein varustetut nahkatakkit eivät taideaineidenopiskelijoiden silmään tihkuneet niinkään Hollywood-glamouria kuin antiikin myyttijä ja ajatonta fantasiaa – joskin

näyttelyssä oli myös oma osionsa julkkisten yllä nähyille puvuille ja heidän kommenteilleen muotitaiteilijan visiosta (mm. Elizabeth Hurley, Madonna, Elton John ja Jon Bon Jovi [!]). Nykyisinhän muotitaloa johtaa edesmenneen Giannin sisar Donatella, joka omalla tavallaan jatkaa veljensä pyrkimystä kauneuden luonteen paljastamiseen – modernisti julkisuuden ehdoilla.

Teeman kriittinen silmä (myös taidekriitikkona tunnettu Lasisilmä) todisti lisäksi Helsingin jouluisista kulttuuri-ilmapiiiriä (krääsä)ostoksilla, tuloksena mm. tekolumeen pakattu hippidrinkkilasi sekä iskulausepostikortti melkein Kööpenhaminan sykkeestä. Kaiken kaikkiaan matka realisoii kaipuuta kauniiseen, ja ennen muuta nostalgisoi tiettyjä katsomisen tapoja materian keskellä.

HANKI JO ELÄMÄ, TOMMY TABERMANN!

Tytti Rantanen

Hiljaista kirjatalvea elähdyttävän Henki ja elämä -kirjallisuus-spektaakkelin ohessa Teema on perinteisesti (?) järjestänyt Hanki jo elämä -bileet, niin myös tänäkin armon vuonna. 12.2. kokoontui luolamaiselle Domus-klubille tuttujen naamojen lisäksi myös syrjäisistä merenrantakylistä Helsingistä ja Turusta saapuneita kanssakirjallisuudenopiskelijoita.

Ilta sujui varsin jouhevasti salaattia syödessä, musiikkia kuunnellussa ja rupallessa. Ohjelman virkaa toimitti kirjallisuusaiheinen tietovisa, jossa tietämys palkittiin runsaskätisesti jo kulttikirjan maineeseen nousseella, sytyttävän nerokkaalla Pekka Heikkisen runoteoksella Kauniimpaa olla avaamatta. Onnellisia voittajia ei tarvinnut kaukaa hakea, niinpä kirja ei lähtenyt minnekään täältä Tampereelta vaan päättyi joukkueelle Anna, Mika ja Mia. Vielä kerran onnea ja antoisia lukuhetkiä!

Kellon lähetessä puoltayötä helsinkiläiset olivat jo hävinneet omille teilleen, mutta turkulaiset ja tamperelaiset jatkoivat rajat ylittävän ystävyyden luomista. Osa meistä paikalla olleista kuuluu ei-turkulaiseen osakuntaan, mutta täytyy todeta kolmen turkulaisen runopojan edustaneen kaupunkiaan kiitettävästi. Tällaiset kaupunkienväliset lähentymiset ovat omiaan poistamaan kylmänä puhaltavia ennakkoluuloja.

Lähentyminen jatkui suomirokkibaari JeeJeessä, jossa yritin pikkutunneilla haastatella turkulaisia. Sen verran sain heistä irti, että tarjonta Henki ja elämä -tapahtumassa oli suorastaan ylitsevuotavaa, mutta erityisesti Tommy Tabermannin kohtaaminen mykisti. Pojat esittivät hurskaan ja vilpittömän toiveen siitä, ettei suomalainen lyriikka kuolisi Tabermannin mukana. Tampereelle salskeat runopojat olivat lähteneet avoimin mielin ja havainneet tamperelaiset rennoiksi ja mukaviksi ihmisiksi,

tosin he myönsivät itsekkin, että väki-juomalla oli osuutta ennakkoluulojen liennytyksessä.

Kaiken kaikkiaan mukavat ja kotoiset bileet. Tulikasteestaan selviytynyt tuore bilevastaavanne toivoo silti vielä runsaampaa osanottoa keväämmällä järjestettäviin Industrial-gootti-bileisiin.

Henki ja elämä _____

Hanki jo elämä _____

Kuvat: Anniina Laurila

MARJO NIEMI SAI TIILISKIVEN

Anne Päivärinta

Vuoden 2004 kirjasatoa ja etenkin sen marginaalisempia alueita seulonut Tiiliskivi-kilpailu ratkesi Henki ja elämä -tapahtuman yhteydessä Urjalassa 11.2.2005. Voittajaksi selvisi esikoisteoksellaan Juostu maa (Teos) Helsingissä asuva, mutta tällä hetkellä Tampereella vaikuttava Marjo Niemi. Tiiliskivi jaettiin neljättä kertaa, ja ensimmäisen keran palkinnon sai naiskirjailija.

Tiiliskiven kanssa kelpaa hymyillä.

Juostu maa kertoo pienromaanimaisin ottein kymmenvuotiaan tytön Syksyn tarinan. Tarina sijoittuu maalaisyhteisöön, ja miljööllä onkin tärkeä asema teoksessa – Niemen mukaan sama ympäristö yhdistää olennaisella tavalla Syksyn kirjan toiseen päähenkilöön, iäkkääseen Kaleviin. Päähenkilöt kohtaavat juoksemisen kautta: Syksy juoksee koko teoksen ajan paetakseen yksinäisyyden ja ulkopuolisuuden tunteita, Kalevilla on juoksutausta ja hän päätyy valmentamaan Syksyä.

- Jos ihmisellä on taakkaa, hän lähtee karkuun, näyttää kuollutta tai hyökkää. Juoksu turruttaa, Niemi sanoo teoksen keskeisestä elementistä.

Juokseminen kantaa teosta myös muodollisena tekijänä: Syksyn ja Kalevin näkökulmat vuorottelevat, ja Syksy on osuuksissaan jatkuvassa liikkeessä, jota kerronta tukee. Kalevin puheenvuorot ovat pysähtyneempiä, kuin kuolemaan valmistautumista – Kalevi suunnittelee yksinäisyydessään itsemurhaa. Näkökulmien vaihtelu piirtää henkilöiden välille yhteyksiä erityisesti juuri luonnon ja erilaisten eläinten (joiden lukuisuutta Saara Kesävuori kommentoi Urjalan alustuksessaan) havainnoinnin avulla, ja muun muassa dialogin vähyys korostaa tätä; varsinainen puhe ei juuri tee eroa eri-ikäisten hahmojen välille. Tämän monisyisen yhteyden tärkeä viesti tai

jopa sanoma on Niemen itsensä tiivistämänä kantaminen, niin sukupolvien välisen kuilun kuin sosiaalisten valintojenkin ylitse. Marjo Niemi on esikoisteoksensa ohella kirjoittanut näytelmiä, mm. Odotusaika on maksullista puheai-
 kaa (KOM-teksti). Hän on koulutukseltaan dramaturgi (TEAK) ja ohjaa parhaillaan Tampereen ylioppilasteatterille Tony Kushnerin näytelmää Slaavit. Lisäksi Niemi sanoittaa ja laulaa Short Cuts –yhtyeessä, joka soittaa ”rankan notkahtelevaa vaihtoehto-rockia”.

**Seela Sella (vas.) ja Elsa Saisio (oik.)
 haastateltavina**

**Anne Päivärinta (oik.) haastattelee
 Heli Laaksosta**

Tiiliskivi-valinnan takana olivat lisäksi Tanja Hämäläinen, Tytti Rantanen, Marjut Salo, Sami Simola, Katri Tenhola, Anna Ulvinen, Ilona Vuori ja Noora Väänänen. Palkintoa tavoittelivat Niemen ohella Kristiina Lähde runoteoksella Bunsen liekki (Teos), Santtu Puukka esikoisrunoteoksella Nuorallatanssia (Savukeidas) ja Ville Pynnönen sarjakuvakirjalla Alinka: Unikurkialan tarinoita (Arktinen Banaani).

KITSCHIÄ JAPANISSA

Leena Viitanen

Viime loka-marraskuussa sain ainutlaatuisen tilaisuuden päästä Japaniin. Matka kesti kaksi viikkoa, ja sen aikana näin neljä erilaista kaupunkia. Minut ja 29 muuta eurooppalaista nuorta maahan

öistä, temppeelialueiden käsinkosketeltavasta harmoniasta, ikebanasta ja kalligrafiasta, sekä Tokion monista ilmeistä, vaan paljastan, miten kitsch näytti minulle iloiset muovikasvonsa toisella

Palomiehet olivat tehokkaita söpöys-aspektistaan huolimatta.

kustantanut Japanin ulkoministeriö piti meitä kuin kukkaa kämmenellä ja pääsimme näkemään sekä osallistumaan asioihin, joista moni joutuu vain haaveilemaan. Koska kaiken kattava matkapäiväkirjani tulee olemaan noin 150-sivuinen mastodontti, en ryhdy kertomaan Kioton sakenhuuruuksista ja välkkyvistä

puolella maailmaa.

Aivan aluksi haluan tähdentää, että Japani sekä on, että ei ole kitschin luvuttu maa. Perinteiseen japanilaiseen maisemaan eivät kuulu mauttomat muovihörhellykset, eikä tyyllittömyydestä ole tietoaakaan. Sen sijaan nousevan auringon

Neonvalojen hurmaa elektroniikan ihmemaassa Akihabara

maan populaarikulttuuri on täynnään pinkkiä, somia otuksia, melua ja täysin kornia roinaa.

Hiljaisemmissä kaupunginosissa kitsch ei ollut niin selkeästi esillä kuin neonvaloisissa ja elektroniikan täyttämässä nuorisokaupunginosissa Harajukussa ja Shibuyassa. Nähtävyyksien ympärillä oli tietysti myynnissä tavanomaista turistiritikamaa, mutta muuten huonoa makua ei juurikaan tunnettu. Kaikki oli kaunista, aistikasta ja tyylikästä. Tempelialueilla, jotka siis saattoivat sijaita keskellä kaupunkia, oli edelleen aistittavissa vuosisatojen hiljentymisen, mutta myös elämänilon perinne. Toisaalta

kitsch saattoi loikata hännävästi esiin siellä, missä sitä vähiten saattoi odottaa. Ryhmämme sai hyvät naurut saavuttuaan erään vauhdikkaan päivän jälkeen takaisin hotellille. Viittä tähteä kyljesään kantava hienostohotelli oli joulun kunniaksi kääraissyt itsensä lahjapakettiin: koko hotellia kiersivät räikeät jouluvalot, jotka oli aseteltu joululahjanturujen muotoon.

Kitschiksi voisi kenties laskea myös ”virallisten” asioiden yhteydessä käytetyt söpöt kuva-aiheet ja logot. Esimerkiksi linja-autopysäkkien logossa oli hellyyttävä vihreä bussi, jolla oli suuret ikkunasilmät ja iloinen etupaneelisuu.

jatQ →

Leluautomaattien kohtalokas vuori.

Arvokkuuteen tottuneelle suomalaiselle oli hämmäntävää nähdä lastenlehtien sankareita muistuttavia hahmoja yhteyksissä, joihin ne eivät perisuomalaisen ajattelutavan mukaan kuulu. Taitaisi

manalan majoilla tulla vilpoiset oltavat ennenkuin TKL:n tai Paunun linjureita koristaisivat myönteiset ja hyväntuulisuutta levittävät ötökännaamat... Toinen kuvaava löytö oli jalkakäytävillä näky-

nyt metallilaatta, jonka alla arvatenkin oli paloposti. Piskuiset sarjakuvamaiset hahmot eli 'chibit' olivat palomiesten vaatteissa ja liekkejä tukahduttamassa laatan kuvassa.

Japanin kitsch-tuote numero yksi on kuitenkin Sanrion jo vuosikymmeniä sitten lanseeraama Hello Kitty -tuotesarja. Suloinen kissahahmo koristaa kaikkea sitä, mitä vain kuvitella saattaa ja vielä vähän enemmän: taskupeilejä, käsilaukkuja, pöytäkoristeita, pehmoleluja, kännykänkuoria, koruja, avaimenperiä ja herätyskelloja. Nuorille naisille alunperin suunnattu lasten leluilta näyttävien söpöilytuotteiden sarja ei ole menettänyt suosiotaan, vaan Hello Kittyn pyöreä pää kurkisteli milloin mistäkin. Hello Kitty ei kuitenkaan suinkaan ollut ainoa kitschille kilahtava vapputoritarabrändi Japaninmaalla. Trendi-ihmisten tyyssijoissa erilaisia vilkkuvia, piipittäviä ja ahdistavan ihania krääsätuotekauppoja olikin jos ei nyt pilvin pimein, niin ainakin riittävästi. Muutoinkin Harajuku ja etenkin Shibuya olivat niitä Japanin stereotyyppisiä osia, joissa huulet ihmetyksestä tötteröllä oleva ulkomaalainen oli jatkuvasti pilviä hipovien talojen saartamana, joka paikasta tulvivan j-pop-musiikin piirittämänä ja jättimäisten tv-taulujen sekä Jonne Aaronin ahdistelemana. Valomainokset katkoivat yötä ja vaaleanpunaiset muoviset oheistuotevuoret kutsuivat ostajiin loppumattomassa ja vellovassa ihmisten virrassa.

Japanilainen kitsch oli kaikessa söpöydessään kovin viettelevää, mutta taistelin parhaani mukaan ja pyrin os-

tamaan muistoksi palasia orientaalistimasta Japanista. Päädyin muun muassa kalligrafiasiveltimiin ja keraamisiin teemukeihin, joiden kuljettaminen valtavassa bambulaatikossaan osoittautui vähemmän miellyttäväksi tehtäväksi. Toisaalta on pakko tunnustaa, etten pystynyt täydellisesti hillitsemään itseäni tarpeettomien, mutta silti niin houkuttelevien huonon maun esineiden edessä. Nähdessämme ensimmäisen kerran kuuluisia japanilaisia leluautomaatteja, menimme espanjalaisen ystäväni kanssa täysin hulluiksi. Silmät kiiluen ja posket innostuksesta punoittaen syydimme koneisiin jenejä jenien perään ja toivoimme suosikkifiguurimme kopsah-tavan automaatin sisuksista ulos muovipalloissaan. Tapauksesta on olemassa videomateriaalia, jonka en välttämättä soisi koskaan löytävän tietään julkisuuteen...

Kokeilin kaikkia nappeja. Tulok-sista voitte tulla kysymään hen-kilökohtaisesti.

Lyyrikkoa vituttaa kitshamaisesti

Oi miten rakastankaan suurten jäsenmassojen liikettä kuun valossa. Kaikki ne väistämättömästi myöhemmin kangistuvat jäsenet joiden joukossa ruusuntuoksulla lakastetut vielä tuntemattomat, tulemattomat rakastettuni yrittävät viettää päiviään ilman minua. Ah.

Oi miten hänen suloisuuksiensa poimut vyöryttävät todellisuutta kuunnellesani piirejä jotka pitävät sisällään akateemisuuden naiiviuden kieltävän aspektin. Ah.

Oi miten hänen matkapuhelimensa mykistyy kun otan häneen yhteyttä, hän ei vastaa, minun ovat pimeät sivukadut, itkuiset illat, tyhmyydestä maksamiset ja Hämeensillan levyiset purot kyyneliä. Ah.

Oi miten tästä on oltu eri mieltä. Etwas verkitschen, postmodernin intentiottomuuden paskaläjä. Vastakohta jolla voi yrittää hapuilla kohti mitä tahansa muikaillulla järjellä kelvottomista arvotuksista ja merkitystunkioista mekanisoi-tua käsiterakennelmaa. Näitä palikoita ovat kaikki legotalot täynnä suurimpia älykkäiden ihmisten turvakoteja myöten. Niistä joiden katoilta nakellaan tiiliskiviä. Oikeuttaa oman ulosteensa vieläkin käsittämättömämmällä paskalla. Naiivilla taiteella, popularisoinnilla, totalitarismiin linkittämällä. Taideteollisilla korkeakouluilla ei ole tekemistä taiteen, käsitteellisellä taiteella käsien, kitschillä minkään kanssa. Ei terveet vaan tyhjät. Ah.

Oi miten epätoivoisesti pyrimmekään oikeuttamaan ja kieltämään oman vessassa käymisemme, humalahortoilumme, eskapistiset absolutismimme, sietämättömät himomme, kokonaisten tunneskaalojen kompensoinnin yhteiskunnallisesti määriteltävien kunnan ihmisten rooliodotusten mukaan toimimisemme tai parodisoimaan vastakkainasettelumme. Verkon kompleksisuuden aste

on epäoleellinen jos se on hauras kuin onneton kuolema.

Oi miten mielellämme luemme defenssimekanismeihimme yhä uusia kategori-
oita luokitella ruskeuden laatu suhteessa kielen väriin, tahtomme fatalistisuus,
epätarkoituksenmukaisuus, tahdomme sekoittaa jokaisen solumme intellektu-
elleihin keskusteluihin samalla kun tunne- elämämme pyörii karusellia sormus-
ten perässä, samalla kun tuntuu kuin meidän olisi pysyttävä järjissämme, mutta
kun, joka päivä suljetussa tilassa pään sisällä ilman sitä omaa illuusiota ei ole
mitään. Ah.

Oi miten terävällä veitsellä olenkaan koko ikäni nirhannut poikki niitä köyisiä
jotka kerätään kaulani ympärille. En piittaa naiivista yltiöromanttisuudesta sil-
loin kun minusta siltä tuntuu, enkä häpeä konttaamista ja itkemistä verissä jä-
senin. Minä aion antaa kaiken. Se on sama kuin ottaa. Vitun binääriset opposi-
tiot, ettekö oppineet Pentti sedältä mitään. Ah.

Oi, menkää jonnekin ja haiskaa muulle kuin itsellenne, haiskaa vaikka pahal-
le, katsokaa mitä tapahtuu. Katsokaa miten pitkälle annatte ja olette antamatta
anteeksi, miten pitkälle menette kunnes olette tai olette olematta kitschenejä,
blinejä, persläpiä, yltiöaurinkoja tai lakkaatte piittaamasta mitä milloinkin ke-
nenkään mielestä onnettomuutenne ja kierteisesti myös muiden omiensa vas-
taavaa olette ja teette. Hoitakaa vaikka itsenne kuntoon. Käsitteitä joita ei käsi-
tellä. Käsi hyvään, käsi pahaan, käsi paljaaseen paskaan, kuten äidilläni on ta-
pana sanoa. Ah.

Oi, paskat minä teidän ristiriitaisista käsitehistorioistanne.

Aah, jopa helpotti. Vedetääs jo.

MAUTTOMUUTTA KOHTIKari Raineranta

PöLöppöppöppöö tilililulei titityy titityy.. tipu!!
missä mun tipu kussas kuseksit pusikkoon kyykkypaskot keskelle valtatie kuuskutosta
pohjanmaalla on vain vakavia rikoksia muu PANNAAN puukolla seleväksi, villaisella tai
karvanoppien kera datsunnissa takaapäin niin että takajouset pOmPpIi

tsuppadidiidaa RainerRaiRaiRai Rai raisu, mopo Raisu oho tossuvehje kun ajoi
jäätäneellä pyörätiellä syttyi moottorisahan kaasuttimen kohdalta.. Tuleen!! ei hätää
ei ollut mun keltuaiset tankin yllä vaarassa vaan kaverin jonka
bemarin pohja tuli kondikseen kymmenen kilon rautasatsin ja hitsipillin kanssa

oh my beloved kitschen leaning to the wall, a brick in, pussy!! Pussy! GaLoReee!!
prrrt, whou, pierutyyny pilailukaupasta, hajupommi lasipullossa
KETTU. vinossa!! piti hän se siitä ottaa norakoilemasta pois, naurattaa aina ja aina yleisöä
whoa prrrt, ouuuuh my belowed, make my laugh saksaksi saa puhumaan paskaa nou M.A.N

aeiouäääh, give it to me BaBy, olet kyllä aika nuori tuolla nimityksellä kissukka, sakotettu!!
muistuttaa koko homma pedofiliaa AIKA rankasti mutta sehän meidän täytyy olla ja forever
young kun se on se RoCk, PASKAT sisällöstä, quite frankly aion tehdä sen tavallani, viciously
hunaja mausteita on nihkeää jos sitä valuttaa rintakehälle, KELLON YMPÄRI ALAIKÄISTÄ
SERKKUA, saati eiliset kananroipheet, that`s life

Ei Jumalauta viitsisitkö kertoa mikset voisi eksplikoida kieltäsi matemaattisella pitkän fysiikan
ja lääiksen pääsykoekirjojen mukaisesti korrektilla maneerilla, ei se mitään Tampereella kun
miljoonaliksoja keikoista rykivät rattijuopot, oikeesti vaan rauhoittavia kertoilevat paskovansa
täyteen koko ylioppilaslakin sillan alla, hatullinen paskaa ja REILUT juntit suolaa kadut

myqyplikt, give it to me my bird, lennät pois kuitenkin, pistä purjo takin taskuun kuin esimieheni
on kotoisin dylanthomasin naapurikylästä, walesheppuli ja kohtalon sanelemaa miten laaksoon
saapuneita hippejä katsottiin telttakommuuneineen kieroon englannin maaseudulla, aina löytyy
joku joka että VITTUAKOS siinä, haluutsäTURPAAN hä, HALUUTSÄ hä, revaako luulet
tuijottavas en TOSIAAN erotan kyllä ja ellen niin live and let live

ei jumalauta, whoa, äläs nyt viitsi, mikä Helvetti sieltä tyrkkii mun pieluksesta sisään, saatanan
akateemikko, varjo, postmodernisti, oletko SAANUT liikaa, onko alkoholipolitiikka vaikuttanut
filosofian aineopintoihisi, pois se minusta frakki, frakki.. pingviini! Pingviini! Emil Zatopek, anna
minulle elämä!!!! professori, ANNAE minulle armoa olen pahainen whou whou, jo liikaa

no perskuta, piti hän siltä ottaa suihin kun se niin nätisti tarjosi ja oli kaunis kuin Daphne
mezereum arboretumin kivikkopuistossa, mitä siitä jos syksyllä aiheutuisi sama efekti, ruuvaa
hinkkaa kun
marjat kasvavat, sellaista sattuu rakkaudessa, menee päin pyllyä ja välillä vähän sivuun, kuka
on heittämässä ensimmäisen kiven jos rakkaus syöksyy kohteestaan ohi turha luulo olen hetero

elassium tarmabelo, hambelosknifis, elen sila lumen omentielvo
me tulemme pimeästä ja menemme pimeään, valehtelemme puolen totuutta jota EMME sano
muutamia mittayksiköitä ihmistä kumarampina annamme hiljalleen PISTÄÄ meitä niin halvalla

kuin on arvioimansa MAKSIMI vahingoittamisen kapasiteetissaan, ei tarvita kyypakkauksia

whoa, my BELOWED pin- up on my lap, saatana perkele piikkilankaaa!! metsä kalliot kesä sieltä ne tulee, TAAS pyörivät muistikuvat menneistä joiden mukaan on ainoa mahdollisuus rakentaa nykyisyys, että kerrasta oppii yhden luokiteltavan muodon jälkeen, nomoreshallawe kirpeä puolukka, ainoastaan vihattavan tai rakastettavan kuolioon repivä pillumehu kyrvällä.. verta!!!!

pimppparicammparirai raillatirai Matti kuoli mutta onhan meillä kaurismäistä vielä sentään se cannessissa palkittu telakalla vaikka se nyt onkin vähän eri näköinen kuin aikaisemmin, saikohan tarpeekseen että toiko se mun UNENI on, BELWIS PERENNIS, mutta kun tahtoisi olla vaan rauhassa nurtsilla, ei sitä muuten voi olla normaalin päällekkästä ihmisen oloinen livenä

rips, ribs, ribes uva-crispa aukesihan se korkki, koko muovipussillinen siirappia kartonki kunnolla käyrällä banaanilla maustettua tupakkaa, antakaas kun minä näytän kapakan seinällä maalatun jäljennöksen absintinjuojista reaaliajassa, repikää tästä ja JUOKAA minut kanssanne pöydän alle tai voin minä yksinkin on se turvallisempi paikka kuin

haha, hahaa, lähtihän se vyö sieltä housuista irti vaikka luuli että ketjut painaa railakkaasti lilluvaa pelvistä että näytti kuin elwis lasweugasissa viimeisillään synnyttämässä samaa MAHDOTTOMUUTTA itsestään, pääsi kuselle vihdoin, whou, tämä on nyt jo Ihan liian merkitykselliseksi!! whou!, PYTTY, vessanpytty!, ULKOHUUSSI!!!!

aah, sen lempeä maalaismainen kansallisromanttinen tuoksu, koko ruotsinkielisen taiteilijajoukon yllätysvierailu LYYRISEEN karjalaan jossa neiet pesi, hameitaan, isännät PAINI renkien ja piikojen kanssa kilpaa kuka ottaa ja siitä kumman häpeän mukaan nimetään äpärät, lykätäänkö kivipellon isännän maine suohon, ajataanko renkikin PAKKASEEN vai syytetäänkö kylän pastoria

tulukaas miun polovellet, lapsukaiset on kuulkaas kiva NUSSIA ja toisaalta kiva nussimattakin, viittii teherä asioita vähän enemmän, se turpea kyvyttömyys kunnan selätyksen jälkeen, YÖK kivempi nussia kunnan kännissä jos pysyy kortsut päällä tai ei oo tauteja ja pillereitä omaavia asenteita riittää, jos on kunnan kännissä KYKY on päällä uudestaan kun selviää, yeah g.h.wright

gurlauskis, metsässä on meille kaikille kyllicksi sieniä, SATEENKAARIA rainbowchild whou moonduust will cover me ja saa lievän sydänkohtauksen joka ilta, seinäjoella vähempikään ei riittäisi noinkin sigiltä jätkältä, niiden alle voi mennä siili ja EAT MY mustikkahilloa, hyvää syntymäpäivää mansikkamarmeladia ja kuumaa karpalomehua syyssateilla peittojen alla aknen kera, STIK IT, but forever aavikkokoiran toivo

pulpblurburpbus illalla kun KAIKKI rakastetut koskettavat pimeän ikkunan ja takassa hiipuvan hiilloksen päällä HIILTYVÄN helapään, voi se olla vaahtokarkkikin jos on kasvissyöjä, sekin on kiva, välissä ja kaikki on absoluuttista elämää jossa mikään ei ole mautonta, silkkää hyväksytyjen unien, SATTUNEIDEN ihmisten railakasta kavalkadia että sittenkin kaipaisi vapautta enemmän muttei ilman rakkautta eikä ole ihan varma millään hetkellä kun elää, että on kuin JUKKAPUOTILA joka ei kulu

että liike jatkuu
mm
että liike jatkuu
mmm MmmM

Laura Malinen

LUISTELU OLI USEIMMILLE JÄLLEEN KUIN UUSI KOKEMUS, IHAN KUIN YLÄASTEESTA OLISI JO ELINIÄN VERRAN AIKAA. HOKKARIT-KAUNO-LUISTIMET -SUHDE MENI TASAN, MUTTA JÄÄKIEKKOA EI SENTÄÄN SILTI YRITETTYKÄÄN PELATA. RUSSETILUISTELU KORPIN TAHDISSA OLI KAUNISTA, JA JOPA LÄMÄREITÄ HARJOITTELEVAT ÄIJKSET HIL-

Anne oli leiponut ihania pul-
lia, ei mitään tylsiä pikkupul-
lia vaan oikeita korvapuusteja!
Kuumaa mehua oli tarjolla kyy-
tipojaksi mielin määrin. Syö-
dessä tuli arvioitua pukuhuo-
neen seinäkirjoitusten tasoa, ja
löytyi sieltä muutama nokke-
lakin lausahdus. Ei kuitenkaan
tarpeeksi nokkela päästäkseen
meidän poliittisesti korrektiin
lehteen.

JENTYIVÄT KUUNTELEMAAN. AIKA KYLMÄ SÄÄ YRITTI VÄHÄN VAIVATA, MUTTA ENITEN SE KYLLÄ HÄIRITSI LUISTIMETTOMIA KATSELIJOITA. HIKIKIN MEINASI TULLA, MUTTA PUKUKOPISSA PULLAA SYÖDESSÄ HUOMASI ETTÄ POSKET OLIVAT KUITENKIN VÄHÄN JÄÄTYNEET.

DUCKIKSEN ETUKÄTEEN LAIMEAKSI PELKÄMÄMME JÄÄMÄKI OSOITTAUTUI HURJAKSI, ERITYISESTI RAJUN, MÖYKKYISEN MUTKAN TAKIA. HUOMATTUA TULI JÄLLEEN KERRAN, ETTÄ ON AINA VAARALLISTA KUN AIKUISET SEKAANTUVAT LASTEN LEIKKEIHIN. MUSTELMIA JA KOLOTUKSIA TULI YHTEENLASKETTUNA KOLMEN VUODEN EDESTÄ. MUTTA OLI SE HAUSKAA!

ERITYISESTI KOLMEN PULKAN JUNA AIKAANSAI KOVAT VAUHDIT JA KILJUNTA KUIIN TORNADOSSA. LOPUKSI KAIKKI YRITTIVÄT TEHDÄ ONNISTUNEEN HYVÄN MIELEN LASKUN, JOSTA TOISET ANTOIVAT TYYLIPISTEITÄ. "HIENOISTA YLITULKINNAN MAKUA", "TASAPAINOINEN KOKONAISUUS, HYVÄ LOPETUS" JA "SYMPATIAPISTEITÄ HIENOSTA [KIVULIAASTA] HYPYSTÄ". KAIKKI LÄPÄISIVÄT PULKKAILUN HYVÄKSYTÄVÄLLÄ ARVOSANALLA.

IHANA KAMALA LAHJA

Laura Laitinen

Voitko kuvitella mitään karmaisevampaa kuin saada täydellinen lahja ystävältäsi? Jokin esine, joka kauneudellaan osoittaa sekä lahjan antajan että saajan erinomaisen hyvää makua? Tämä on David Flusfederin romaanin *Lahja* päähenkilön painajainen.

Phillipin elämä on sietämättömän täydellistä. Hänellä on viehättävä vaimo, hartaasti toivotut kaksostytöt, ylisuuri talo Etelä-Lontoossa ja varsin paljon vapaa-aikaa, sillä vaimo pitää huolen kustannuksista. Ystäväpiirissä pyörii elokuva-alan tähtösiä ja hännystelijöitä. Parhaat ystävät Barry ja Sean alkavat kuitenkin käydä Phillipin hermoille, sillä heidän antamansa lahjat ovat niin osuvasti valittuja, ettei Phillip pysty vastamaan niihin. Lahjojen miettimisestä ja hankkimisesta tulee äkkiä kokopäivätyötä ja jatkuva tyytymättömyys raastaa Phillipiä. Pakkomielle lahjoista laajenee koko ajan mielettömämpiin mittasuhteisiin ja keinot käyvät yhä vilimmiksi.

malla synkkä ja hauska kertomus siitä, mitä tavaroilla voi ja ei voi osoittaa. Kertomus on eräänlainen sosiaalisen elämän kauhutarina, niin toivottomalla tavalla päähenkilö rikkoo kaikkia säännönmukaisuuksia vastaan. Hienostuneisuuden ja hyvän maun epätoivoinen tavoittelu päätyvät groteskeihin yrityksiin siepata rock-idoli tai paloitella itsensä vieraille syötäväksi.

Lahja ei ole ylistys ystävyydelle vaan se pilkkaa ystävyuden sääntöjä ja rituaaleja kovin ottein. Älä siis anna Lahjaa ystävänpäiväksi kenellekään. Hanki se itsellesi ja nautiskele ilikurisuuden tarpeisiin.

Flusfederin kirja on mainio satiiri materialistisesta kulttuuristamme. Se on sa-

Miranda Lee:
Rakkahin Renée
HARLEQUIN, 2004

RAKKAUDEN TÄYSKÄSI

Tytti Rantanen

Kautta koko sivistyneen maailman arvostetussa Harlequin-sarjassa ilmestynyt Miranda Leen virtuoosimainen hengentuos Rakkahin Renée palauttaa kyynisimmänkin lukijan uskon puhtaaseen ja pyhään rakkauteen. On huojentavaa huomata, että keskellä kaikenlaisten seksuaalihurjastelujen täyttämää likaista kulttuurin sontatunkiota kukii vielä tällaisia vienoja kieloja. Tosin eipä tästäkään lastusesta puutu paheellista ja alkukantaista viettien temmellystä, joka nostattaa heleän punan hyveellisen lukijan poskille.

Teoksessa komea ja menestyvä tv-kokki Rico Mandretti pelaa voitokkaasti pokeria itsetietoista, rikasta nuorta leskeä Renée Selinskyä vastaan ja voittaa tämän kuukaudeksi rakastajattareksensa. Tilanne on kutkuttava, sillä kaksikko on jo monta vuotta taittanut terävää sananpeistä toisiaan vastaan, ja Rico yrittää nyt kaikin voimin voittaa Renéen itselleen. Tässä pelissä on panoksena kaksi sydäntä, mutta jakajan käsi on suotuista, ja kaikki lopulta kääntyy parhain päin. Erittäin omaperäisesti ja kekseliäästi kirjailija taiteileekin juuri uhkapelien maailmaan liittyvällä symboliikalla.

Ennalta-arvaamattoman ja yllättävän juonenpunonnan lisäksi Leen vahvuus

on äärimmäisen monisyinen ja uskottava henkilökuvaus. Kelläpä meistä ei olisi parhaana ystävänä "Dubarin prinssi ja öljyllä rikastuneen sheikin nuorin poika, joka oli passitettu Australiaan kymmenen vuotta sitten johtamaan kuninkaallisen arabiperheen täysiverihevosten siittolaa." Juuri tällaiset realistiset detaljit luovat teoksen elämänmakuisen ja juurevan maailman.

Samoin Renéen henkilöhahmo on uskottavan ja herkän henkilökuvausten korkea veisu. Estoton ja päällekyövä leski, joka epäröimättä suostuu Ricon irstailuihin, paljastuu hyveelliseksi, mutta ikävä kyllä hedelmättömäksi naiseksi, joka on silkasta rakkaudesta sattunut naimaan itseään huomattavasti vanhemman (ja impotentin) miehen ja on tämän kuoleman jälkeen pidättäytynyt sukupuolielämästä viideksi vuodeksi. Rico kosii naista, joka pian hehkuikin heidän kihlajaisissaan kuin neitsytmorsian, täynnä uudenlaista pehmeyttä. Se pehmeys ei ole mikään muu kuin puhtaan rakkauden hohde, joka sulattaa määrätietoimmankin uranaisen kovan ulkoisuuden. Kaiken kruunaa kuninkaallisen hevossiittolan johtajan kihlajaislahjaksi lähettämä täysiverinen ori.

LENTÄJÄ

LENTÄJÄ / THE AVIATOR
(USA, 2004)

Ohjaus Martin Scorsese

Leena Viitanen

Vaaleat kutrinsa tummiksi värjänyt Leonardo DiCaprio asettuu pilotin puikoihin ja Howard Hughesin rooliin tässä

ovat Hughesin naiskuviot, vakava lentokoneonnettomuus nopeustestin aikana ja mielenterveydelliset ongelmat. Kun

DiCaprio bakteerikammosena liikemiehenä hankaa miestenhuoneessa saippualla kätensä verille, katsojaakin ahdistaa.

Lähinnä teinityttöjen sydäntensyrjättäjien rooleistaan tunnettu Leonardo DiCaprio onnistuu vakuutamaan hieman vaativamman katsojan Lentäjän aikana. Uskon, että DiCaprio oli lopulta tasaisem-

Oscar-magneetiksi povatussa elokuvassa. Lähes kolmituntinen elokuva keskittyy Hughes'in elämään bisnesmiehenä, innovaattorina ja naistenmiehenä. Pituukseltaan leffalla ei kuitenkaan ole liikaa, vaan Howardin vaiheet jaksavat pitää mielenkiinnon yllä loppuun asti.

massa ilmeikkyydessään parempi valinta päärooliin kuin alunperin Hughesin kenkiin kaavailtu kuminaama Jim Carrey. DiCaprion loistossa hänen vastanäyttelijänsä eivät kuitenkaan jaksaa innostaa yhtä paljon. Katharine Hepburnia esittävän Cate Blanchettin honotus kuulostaa lähinnä teennäiseltä ja mainostettu Gwen Stefanin esiintyminen Jean Harlow'na ei ole juuri maininnan arvoinen. Paljon herkullisempia ovat sivuroolit, joista Ian Holmin professori Fritz on hersyvin.

Lentäjä kertoo, kuinka Hughes perimälään omaisuudella aloitti suuruudenhulluja ja taloudellisesti täysin kestäättömiä elokuvaprojekteja ja kehitti silloisen maailman nopeimman lentokoneen. Muiden epäuskoisista päänpyöryksistä huolimatta Hughes uskoi ideoihinsa ja useimmiten sai kajauttaa ilmoille ne viimeiset naurut. Hughesin elämä ei maallisesta mammonasta ja julkisuudesta huolimatta ollut ruusuilla tepsuilemistä, vaan taustalla varjojaan loi-

Visuaalisesti ja tarinankerronnallisesti mielenkiintoisinta elokuvassa ovat Scorsesen käyttämät väri vaihtelut. Tarinan ollessa alussa ja ajallisesti 1920-1930 -lukujen vaihteessa, ovat filmin värit kuin suoraan aikakauden värite-

tyistä valokuvista, tai pikemminkin tuoloin tehdyistä elokuvista. Seepia, kirkas punainen ja lähes turkoosi vihreä sekoituvat ylenmääräiseen valoon. Tulokse-
na on, että lähes jokaisesta framesta saisi näyttävän retroilevan postikortin.

Kaiken kaikkiaan Lentäjä on viihdyttävä,

hivenen ahdistava, muttei lopulta kuitenkaan erinomaisen hieno elokuva. Vika ei liene ohjaajassa, eikä viime kädessä myöskään näyttelijöissä, vaan tarinassa itsessään. Hughes eli tavalliselle sukan-

kuluttajalle tavoittamatonta elämää, mutta olivatko hänen saavutuksensa ja kärsimyksen kautta saadut voittonsa lopulta niin merkittäviä ja ainutlaatuisia, että ne ansaitsivat tulla dokumentoiduiksi Hollywood-filmin kautta? Jokainen katsoja saa itse päättää.

Ei onnistunut vieläkkään Martin Scorsesen Oscar-pystin metsästys. Parempaa onnea seitsemännellä kerralla.

LURKER EI ARVOSTA!

Kaikkihan me tiedämme, että Internet on täynnä huonoa makua ja mauttomuuksia, huolimatta monista hyvistä ominaisuuksistaan. Koska huonoon makuun kuuluu myös kaikesta välttämättä, aion nyt purnata muutamasta lempiaiheestani verkkomaailmassa.

1 Fanlistit

Fanlistingeilla tarkoitetaan sivustoja, jotka keräävät jotakin asiaa fanittavien henkilöiden nimiä yhteiselle sivulle. Saadakseen omat tietonsa fanlistingiin on täytettävä muutamat ylläpitäjän määrittelemät ehdot, jotka kuitenkin ovat lähinnä verkkosivujen omistamista ja Todellista Fanittamista. Sivustolla on tavallisesti jonkin näköinen lomake, jonka kautta omat tietonsa voi lähettää. Lomakkeen lähettämisen ja listauksen ylläpitäjän hyväksynnän jälkeen fanlisting-sivun valikoimista napataan omille Internet-sivuille jonkinnäköinen banneri tai kuvake, joka sitten linkitetään alkuperäiselle fanlisting-sivulle. Varsinaiseen fanlistingiin lisätään lopuksi uuden fanin nimi.

Mitä ärsyttävää fanlistingeissa sitten on? Kysymys voidaan kääntää muotoon: ”Mitä hyötyä fanlistingeista on?” On sanomattakin selvää, että suuresta osasta netissä sijaitsevasta informaatiosta ei ole mitään todellista hyötyä, mutta fanlistit ovat eräänlainen fandomissa syntynyt laiskuuden huippu. Kun ku-

kaan ei jaksakaan kytä sisällöllisesti hyviä ja perusteellisia verkkosivuja tärkeäksi katsotulle aiheelle, perustetaan sen sijaan läjä fanilistauksia, sillä se on helppompaa ja nopeampaa. Ongelmana on, että näillä fanlisting-sivustoilla ei usein ole edes mitään mielenkiintoista informaatiota fanitettavasta hahmosta tai asiasta. Kuitenkin Google-haut johdattavat tiedon etsijän määrätietoisesti näiden nimilistojen äärelle, eikä informaationjanoinen välttämättä tule yhtään sen viisaammaksi. Onneksi poikkeuksiakin kuitenkin on.

2 Huono käytös

Valitettavasti joillakin taliaivoisilla yksilöillä on edelleenkin se käsitys, että mahdollisuus vapaaseen verkon käyttöön antaa vapaan oikeuden myös millaiseen käyttöön tahansa. Tämä korostuu eritoten forumeilla ja IRC:ssä eli tuttavallisemmin irkissä. On aivan uskomatonta, miten normaalielämässä fiksuilta ja suhteellisen selväpäisiltä vaikuttaneet henkilöt pystyvät netissä kaviamaan itsestään esille sen räkäisimmän, suustaan pahimman ja kaikkein vahingoniloisimman murrosikäisen bel-sepuubin. Nämä tohtori Jekyllit ja herra Hydet haastavat riitaa aina ja kaikkialla, harrastavat yleistä tietoliikenteen häirintää ja sanovat henkilölle kuin henkilölle juuri sen, minkä sormet näppäimistöstä ruudulle nakuttavat. Usein nämä pikku pirulaiset käyttävät vielä mahdollisim-

man rasittavaa nettislangia ja muutoinkin huonoa kieltä, puhumattakaan yleisistä haistatteluista.

3 Kikkaileva webdesign

Jos hiukankaan lainelautaillee verkossa, selailee erilaisia fani-, informaatio-, uutis- ja muotisivustoja, saa helposti käsityksen siitä, millaista on 2000-luvun trendikäs suunnittelu. Näyttävällä webdesignilla on kuitenkin hintansa: Internetin oldskool-väki on jo vuosia valittanut nykyaikaisten sivujen käytettävyyden surkeasta laadusta. Värejä on, ääniä kuuluu, efektejä riittää, mutta sivuston sisäisiä linkkejä tai ankkureita ei löydy kirveelläkään. Jos sivuja ei ole tehty riittävällä huolellisuudella, erilaisten selainten käyttäjät eivät näe sivuja oikein tai pahimmassa tapauksessa lainkaan. Makuasia on, haluaako käyttäjä nähdä linkkiä näpäyttäessään perinteisen käsi-ikonin, mutta asialla on kiistattomat vaikutuksensa myös sivuston helppokäyttöisyyteen, jos hiiren nuoli ei muutu miksikään minkään sanan, ruudun tai väkäsän kohdalla. Oma lukunsa ovat Flash-hirvitykset, jotka on kyhätty kokoon käyttämällä Macromedian Flash-ohjelmaa ja tehty kaikki totaalisesti väärin. Pääsivulle ei pääse katso-matta ikuisuuden kestävää introräpellystä, navigointi on arvailua, sivujen lataus hidasta eikä taustamusiikkia saa pois päältä. Teknisen kehityksen huumassa on unohdettu, että ulkoasultaan kaunii-

den ja tyylikkaiden sivujen ei automaattisesti tarvitse tarkoittaa käyttäjän avunhuutoja.

Lurker L.

lurkkeri@gmail.com

Muistakaa myös minua.
Mutta ei enää niitä
törkyviestejä!!!
sutina@blondit.net

Matli Voileipäsen kitchnikäs sattumus

ANTAKAAHAN KUN KERRON
TEILLE TARINAN. OSTIN
KERRAN TAVALLISEEN TAPANI
JÄTTI PAKKAUKSEN TEETÄ.

PAKKAUS TODELLA PITI MITÄ LUPASI; RASIAS
SA OLI AITO PRINSESSA.

HÄN MUUTTI TEEKUPPIINI.

PRINSESSA PUHVI SANGEN
ARVOITUKSELLISESTI.

728
Elämäni on
hieno vaihteisto,
jauhelikin on
niin paljon.
Joni Vantaala

730
Ällä syvä kätänän,
mut ei voi
ymmärtää.
Heta
Jyväskylästä

174
Elämä on
vertikaalet maku
herttonaalisten
pateiden välillä.
Jarko Tursta

KULUI SATA VUOTTA JA
PRINSESSA PÄÄTTI LÄHTEÄ.

ANNOIN HÄNELLE KAKSIKYM-
MENTÄSEITSEMÄN PEITETTÄ
HÄNEN PRINSESSAISEN
IHONSA VUOKSI.

783
Kun aurinko
paistaa niin saat
lyöntä suustaan.
Kaisa
Hämälästä

781
Hätä kersua ja
tyvenne. Jokanen
pöytä hän on yhä
eucerinan pöytä.
Supa Jorvasta

teki: Anna Toppelita